

Car quan ja et veia, més volia veure't.
Talment com l'aigua prístina
lliurant-se al meus palmells perquè la taste,
volia somiar-te la semblança.

I quan ja et veia amb ulls de ple migdia,
de tant com et sabia, enderiat,
no m'adonava del miratge
sortós
que m'abeurava.

ERA un migdia
 llarg.
 un monocord continu de cigales calentes
 i de pàmpols benignes,
 un migdia rodó,
 sencer com una síndria.
 Desvetllàvem curull l'esplet de les corol·les
 i l'àgil esveltesa de les tiges.

Era migdia a l'hort i, ja madura,
s'obria la magrana.
Tots els rellotges
al cim de les dotze s'aturaren.

Mans amigues brandaven rams
i trenaven garlandes i corones
i l'ombra dels amants que foren es fonia
en l'incendi total de l'hora.
Rodolaven cascavells d'argent per tot arreu
i era una festa a cada cambra.

La palmera i l'avet oblidaren les llàgrimes
i les pedres tremien de tan plenes.